

N:o 166.

Af herr **E. W. Wretlind**, om ändrad lagstiftning i syfte att drinkare måtte kunna i vissa fall dömas till intagning å allmän vårdanstalt.

Den år 1885 antagna lagen för lösdrivares behandling gifver rättighet åt Konungens befallningshafvande att döma af krono- eller polisbetjent eller tillsyningsman anhållen lösdrifvare till tvångsarbete från och med en månad till och med ett år (§ 3 mom. 2). Såsom lösdrifvare får behandlas den, som »sysslolös stryker omkring från ort till annan utan medel till sitt uppehälle», samt den, som »utan att ega medel till sitt uppehälle, underlåter att efter förmåga söka ärligen försörja sig och tillika förer ett sådant lefnadssätt, att våda deraf uppstår för allmän säkerhet, ordning och sedlighet» (§ 1). Ådömdt tvångsarbete kan äfven förrättas i »tvångsarbetsanstalt, som fattigvårdssamhälle enskildt för sig eller gemensamt med annat fattigvårdssamhälle inrättat» (§ 9).

På grund af denna lag kunna visserligen vissa genom drycken-skap förfallna personer dömas till tvångsarbete å allmän eller af fattigvårdssamhälle upprättad arbetsinrättning. Men mången annan, som icke »stryker omkring» och som kan förskaffa sig »medel till sitt uppehälle», träffas svårligen af denna förordning. Och dock äro många sådana drinkare icke blott till en plåga utan äfven till våda — om icke för *allmän* säkerhet, ordning och sedlighet — åtminstone för sin familjs säkerhet, ordning och sedlighet. Ja, en dylik person är tidtals att anse såsom lidande af partiel sinnesrubbing, hvarigenom han kan varda i

oberäknelig grad farlig för både egen och anförvandters säkerhet till lif och lemmar.

En till oafbrutet eller periodiskt superibegär (dipsomani) förfallen person, som är oförmögen draga försorg om sig och de sina, eller som genom opålitlighet eller vildsinthet visar sig farlig för andra, borde därför kunna, efter läkares hörande, dömas till inspärning, äfven om han icke kan enligt lagen angående lösdrivvare såsom sådan behandlas. För dylik person kan dock icke vare sig kronoarbetscorpsen eller en s. k. arbetsinrättning vara lämplig plats, ty han behöfver och bör erhålla vård såsom en fysiskt och psykiskt rubbad person, allstå i anstalt, som är för dylika patienter särskildt afpassad och ordnad. Han bör alltså — såsom jag i annan motion föreslagit — inspärras i särskild, för drinkare upprättad asyl.

I England lærer — efter hvad jag på enskild väg sport — drinkare genom domstolsutslag ofta dömas till intagning å privata, för dem anordnade asyler, att vårdas på egen eller — vid deras bristande tillgång — på deras kommuns bekostnad.

I hopp om att sådana asyler snart nog, vare sig genom statens försorg allena eller genom staten och enskilda i förening, komma till stånd, tager jag mig friheten föreslå att — på sätt lagutskottet kan finna lämpligast —

vår lagstiftning varder i det hänseendet kompletterad, att alkoholister, som äro odugliga draga försorg om sig och de sina eller genom opålitlighet, elakhet och vildsinthet äro till fara för sig sjelfva eller andra, må genom domstols utslag, efter legitimerad läkares hörande, kunna för viss tid, högst ett år, dömas till intagning å anstalt, som är afsedd för drinkares behandling och står under offentlig kontroll.

Stockholm den 26 januari 1889.

E. W. Wretlind.